

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul înălțării Sfintei Cruci

Mă vestesc la porți că vin cuvânt în carte, ca să Mi se deschidă cartea Mea cea de azi și să intru și să-Mi las în ea cuvântul venirii Mele, că Eu, Domnul, vin cuvânt pe pământ în zilele acestea și-Mi lucrez mult pe poporul cuvântului Meu, și dau din hrana Mea de pe masa lui cu Mine oamenilor, prin împărțitorii Mei, care de la Mine iau și dau, și fericiți și iar fericiți sunt și vor fi cei ce se apleacă să ia, cei ce deschid cu inima și cu credința la glasul Meu cel de azi, care umple văzduhul între cer și pământ, însoțit fiind Eu de sfinții Mei și de cetele de îngeri, iar duhurile rele se cutremură la glasul Meu, pe care-l aud și cei din morminte, și se jelește satana și îngerii lui cei căzuți din vrednicia lor cea de la Mine dată lor la început când văd ei că Eu, Domnul Iisus Hristos, Îmi desăvârșesc venirea Mea cea scrisă în Scripturi să fie ea cu oamenii în zilele cele de apoi, și dau, cumva, să vestesc pe oameni mai întâi, și apoi să împlinesc, și altfel Eu n-am lucrat, căci Dumnezeu așa este: mai întâi Se vestește și apoi lucrează între oameni lucrarea Sa. Amin.

Mă vestesc ție, poporul Meu, cu sărbătoarea crucii, că pe tine te am acum casa Mea și masa Mea și cale a venirii Mele în mijlocul oamenilor pe pământ. O, oamenii de pe pământ dorm, tată, și somnul lor este negrija de suflet și de Dumnezeu și este necredința la mulți între cei prinși de duhul trufiei vieții și al poftelor ei celor din trupurile lor. O, cât Mă doare de la depărtarea de Mine a gândului omului! Când văd că pe om nu-l doare aceasta și că n-are timp să se gândească la Dumnezeu, Mă doare, și durerea Mea nu e ca a omului, ci e lungă și multă și grea și n-are mângâiere, că nimeni nu Mi-ar putea mângâia rana Mea cea grea, decât cel ce Mi-o face și-Mi tot pune pe ea, fiindcă el nu știe durerea pe care o face. Poporul Israel n-a știut din pricina orbirii lui cea de la trufia lui, n-a știut, n-a vrut să știe ce face când Mi-a făcut durerea lepădării lui de Mine și Mi-a dat crucea și M-a blestemat cu moarte pe cruce, iar cel orbit de trufia vieții, acela zădărnice mai vorbește de Dumnezeu și de adevăr și de frumos, căci duhul trufiei stă martor între Mine și el, învinuindu-l și smulgându-l din cartea vieții, și nu este om mai trufaș ca și cel ce nu-și recunoaște și nu-și vede trufia, căci cel ce mănâncă și îi place ce mănâncă nu-și mai vede fața, ci numai pe cele cu care el se hrănește și gustul lor cel plăcut la vedere și apoi în pântecul lui.

O, poporul Meu, omul trăiește mai mult în pântecul lui, în care el se desfată cu inima. Își pierde mintea cei ce cad din slava lor cea de pe pământ și care le amenință strânsura lor, și sunt mai rău ca diavolii, bieții de ei. Nu-i mai pot ajuta, căci sunt orbi de tot. O, nu-i mai pot ajuta decât cu răsplata cea pentru fapte ca să le deschid ochii și să-și privească înșelăciunea vieții lor față în față cu ei, căci pe Mine, Domnul, ei n-au voit să Mă aibă, fiindcă viața lor și-au dat-o deșertăciunii vieții. Voiesc însă pe tine să te am și să te păzesc și să te păstrez al Meu, o, poporul Meu, și bunul Meu să fii tu, averea Mea pe pământ să fii, tată, că Eu am făcut cerul și pământul și n-am loc pe pământ, n-am, că omul s-a semețit și M-a dat deoparte din drumul lui și M-a uitat, și își spune Dumnezeu omul, așa își spune, și s-a făcut el pedeapsa Mea, crucea Mea cea grea, și pe care va fi s-o las jos, că vine vremea slavei lui Dumnezeu pe pământ și Mă trimite Tatăl cu ea mereu la tine, ca să pregătesc pământul pentru slava Mea, o, poporul Meu. O, îmbracă-te, tată, în Dumnezeu din zi în zi mai mult, și aceasta să-ți fie ție ocrotire și pavază tare și armă de nebiruit în fața celor ce s-au despărțit de Mine pe pământ, dându-se ei stăpânitorului întunericului acestui veac trecător. O, îmbracă-te în Hristos, fiule, îmbracă-te tot mai frumos, că Eu te învăluiesc în cuvântul Meu mereu și nu știu oamenii de ce nu trag mulți spre Mine și spre tine, dar știu Eu aceasta. Tu ești învăluit în cuvântul Meu, pe care oamenii nu l-au iubit nici atunci, nici acum, căci am venit acum două mii de ani între oameni, și acum iarăși vin, și stau învăluit în cuvânt și cuvintez, și nu fac semne și minuni cu tine și lângă tine ca să Mă vadă oamenii cu ochii, ci Îmi

fac lucrarea venirii Mele cuvânt pe pământ și Îmi pregătesc strălucirea și slava zilei Mele și ziua când toate noroadele de pe pământ vor vedea umilința Mea cu care am locuit între ei și prin care am răbdat disprețul tuturor, în vreme ce Eu M-am descoperit cuvânt din cer între ei, iar ei nu M-au cunoscut și n-au înțeles împlinirea profețiilor mari și mici cu acest pământ, și mai cu seamă pământul neamului român, dat Mie de Tatăl să-Mi fie casă de venire acum, la sfârșit de timp, și de credință în oameni. O, puțini, puțini trag cu duhul credinței, de la care să vină învierea Mea în om! Pe aceia Eu, Domnul, îi iau în arca Mea, și prin ei Îmi mai trag în ea pe cei ce întind mâna spre Mine ca să le dau scăparea, și așa Îmi voi întocmi Eu popor credincios și de nebiruit pe pământ înaintea neamurilor depărtate de Dumnezeu pentru cale fără Domnul pe pământ cu ei, și așa Îmi port Eu crucea venirii Mele, calea Mea cea plină de dor clocotitor ca să-i trag pe toți la Tatăl, fie cu Duhul Sfânt, fie cu foc, căci Duhul Meu suflă, dar nu găsește în calea Lui dintre cei născuți din Duhul ca să se atragă, ci găsește om uscat, pârjolit de focul fărădelegii a tot pământul și de care s-a umplut pământul de la margini la margini prin oameni fără duh și care nu vor să audă de nașterea cea de sus a omului.

O, omule, crucea ta e rușinoasă, tată. Viața ta e tot o suferință, tot o alergare după vânt și după suferința pe care ți-o pregătești să vină, și tu te crezi fericit în alergarea ta cea fără de căpătâi. O, nu-i asta viața! Ea este de sus și n-o poți găsi de jos. E cruce rușinoasă viața ta, căci viața e o cruce, și tu nu știi să ți-o iei și să urmezi pe cale așa cum am urmat Eu când am venit om pe pământ în calea omului, ca să Mă vadă omul cum Îmi port Eu crucea și cum și-o poartă el. O, e altfel capătul cărărilor omului. Cei slăviți și mari pe pământ prin trufia lor, ajung de ocară și de nume rău între cei din cer și între cei de pe pământ, dar cei umili sunt înălțați pe pământ, și apoi după trecerea lor cu trupul, căci lucrarea lor cea sfântă vine după ei și încununează pe pământ numele lor și darul lor cel purtat cu umilință între oameni în vremea vieții lor cu trupul, și sunt așezați între sfinți în cer și pe veci dăinuiesc, ca și Dumnezeu, și crucea lor de pe pământ se face slavă cerească și mângâiere peste suferințele oamenilor, și iată, cei coborâți de oameni se înalță și sunt slăviți apoi, iar cei înălțați de oameni și de trufia vieții lor sunt coborâți până în adânc apoi și își lasă nume de rușine pe pământ.

Mă fac cuvânt de înțelepciune de sus pentru om; ia din el, omule trufaș, și vezi ce daruri mari poți să iei din el dacă voiești! O, dă-Mi Mie viața ta ca să ți-o pregătesc frumos, tată, și să-ți fac bine! Numai un prieten ai tu pe pământ, și Eu sunt Acela, dar tu nu vrei să te oprești din alergarea ta și să înțelegi așa. Nimic n-are omul pe pământ, că pe toate, pe toate le pierde și le lasă și rămân de el. Numai Eu pot rămâne cu omul, numai să Mă aibă omul, numai să Mă vrea așa cum sunt Eu și așa cum pot Eu să fiu cu el ca să Mă aibă el.

Mi-e calea grea între pământ și cer până la inima omului, iar așteptarea Mi s-a făcut grea. Aștept să se unească omul cu Mine un duh și o iubire, și așteptarea Mi-e grea, și diavolul Îmi chinuiește iubirea Mea cea după om. Mi-e crucea grea, și venirea Mea cea după om rămâne afară de inima omului, căci trufia vieții s-a făcut dulce inimii lui. Grăiesc duios, dar plin de durere fără de mângâiere, și durerea Mă face duios în cuvânt. Aș vrea, omule, să pot să te ajut. Sunt străin în calea ta, dar sunt Dumnezeu din Dumnezeu și te îndemn spre duh duios, ca să ne primim unul pe altul apoi. Amin.

E sărbătoarea crucii, poporul Meu. E zi de pomenire a crucii Mele, crucea pe care trupul Meu a trecut spre moarte, și apoi din moarte la viață prin cruce, fiule. O, ce sfinți cu inima și cu credința erau străbunii cei sfinți! Puneau crucea pe toate lucrurile și lucrările lor și se făcea ea păzitoare și sfințitoare pentru ei. Te-am povățuit să-ți faci cruce frumos pe trupul tău, să te închini frumos și sfânt prin semnul sfintei cruci, și multe cruci ți-am spus, tată, să închini vieții tale cu Mine. O, așa să împlinești, fiule, căci cine nu ascultă de cuvântul lui Dumnezeu se face vinovat de neascultare, tată. O, fii treaz la închinare, și la rugăciune fii fierbinte, căci tu închipui în taină lucrarea îngerilor în vremea închinării tale lui Dumnezeu, iar grija pentru rugăciune să-ți fie dulce ca și rugăciunea, și rugăciunea ca și grija de dulce, că e nevoie de mijlocitori din cer și

de pe pământ deodată pentru neamul omenesc, care a fost și care este, și te-am ales să-Mi slujești așa, poporul Meu. La Sfânta Liturghie cei sfinți se îndeamnă unul pe altul pentru lepădarea grijii lumești, fiindcă în taină ei închipuie pe heruvimi și se fac purtători de Dumnezeu, căci Sfintele se dau sfinților și se unește omul cu Dumnezeu prin mare taină și lucrare de taină, iar când faci semnul sfintei cruci pe trupul tău tu ești mai treaz, mai atent, mai viu cu rugăciunea, mai păzit împotriva gândurilor care dau să năpădească din afara ta asupra părtășiei tale cu Mine și cu cerul, și de aceea te-am povățuit Eu să faci cruce mereu, ca să-ți amintească ea să fii mereu închinător și cu duhul mereu treaz, că bine este să fie omul mereu cu Domnul, în toate cu Domnul, ca să nu mai aibă el clipe de deșertăciune, de golire sufletească, ci numai îmbrăcat în Hristos să fie mereu, mereu, numai cu Mine să fie el, că e greu fără Dumnezeu pe pământ, iar cei ce stau mereu un duh cu Mine simt numaidecât și cea mai mică despărțire de Mine a lor și se întorc numaidecât în Mine, și cu iubire fac aceasta, ca mama care-și are pruncuțul mic și-și are numai la el gândul și dorul și iubirea și bucuria ei.

O, să dai din duhul tău apoi, din trăirea ta, din iubirea ta de Dumnezeu să dai, fiule, să dai celor ce vin spre nașterea de sus și să le dai putere să se facă fii ai lui Dumnezeu între oameni, că altfel de viață trage spre deșertăciunea vieții pe om, trage când omul nu se așteaptă, dar veghea cea sfântă încununează dorul din inimă și-l aseamănă cu heruvimii pe cel iubitor de Dumnezeu și-l trage spre grija de cer prin toate câte el trece și face, și așa stă el în Dumnezeu, și Dumnezeu în el, și purtător de Dumnezeu se face el prin statul lui întru Mine, iar crucea și semnul ei mereu pe trupul lui făcut cu dreapta lui, așa cum au lăsat străbunii lui, care au primit acest dar ceresc în inima și în fapta lor, acest semn va sta ca o pecete pe trupul cel închinat lui Dumnezeu și ca o mărturisire a Mea mereu dinspre el spre diavolul, care umblă fără de liniște să-l ia pe om în slujba lui de partea lui.

O, poporul Meu, mărturisește Mie prin cruce, tată, iar icoana ei să-ți încunune și să-ți împodobească paza casei și slava ei cerească cu ea și mărturisirea lui Dumnezeu, alături de candela cea aprinsă, în care să ardă rugăciuni scrise în untdelemn, alături de chipurile sfinților și ale îngerilor, căroră tu le dai înfățișare tainică sub acoperământul casei tale cu Domnul pe pământ.

O, binecuvântată să fie lucrarea mânuțelor voastre cu care lucrați lucruri sfinte ca să stați cu ele înaintea oamenilor apoi și să grăiască ele cu oamenii în taină și să ia oamenii din duhul vostru cu Mine, din viața voastră cu Mine, cu care trăiți Mie pe pământ! Lucrați sub binecuvântare mereu tot lucrul pentru cele sfinte și pentru cei sfinți, căroră le dați chip pe pământ prin lucrul mânuțelor voastre, fiecare cât puneți la el, ca să fie cuvântul tot împlinit, căci orice lucru al mânuțelor voastre se face un cuvânt împlinit. Vă voi da armonie și pace multă în lucru și vă voi învăța să lucrați așa și să vă hrăniți așa în vremea lucrului pe care-l săvârșiți. O, vă aduc mulțumire mare că umpleți de flori semnul sfintei cruci, semn făcut de mânuțele voastre din lemn sau din lut și apoi împodobit cu flori și cu îngeri și cu chipuri sfinte, fiilor, și nu cu răstignirea Mea pe cruce. O, mângâiați pe Domnul și pe sfinți cu duhul din voi și dintre voi și binecuvântați să fiți pentru tot lucrul cel frumos și sfânt, iar Eu voi veghea cu voi și pentru voi și vom atinge la inimă oamenii, și toate ale voastre cu Mine vor cuvânta în taină înaintea oamenilor și toate vor fi spre biruința Mea cea de la sfârșit de timp în mijlocul oamenilor, în mijlocul neamului român și apoi peste neamuri, spre duh de înviere prin cruce, prin iubire de Dumnezeu în oameni, iubire ca a voastră, fiilor micuți! Amin.

Vă umplu inimioarele de pace și de Duh Sfânt. Duhul frăției sfinte să se slăvească între voi! Toate câte lucrați ce v-am dat să lucrați, toate să fie spre slava lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii, și spor sfânt să aveți cu cerul pe pământ sub taina duhului ascultării de tot cuvântul Meu de peste voi. Amin.

Pace vouă, fiilor! Multă, multă pace din cer să fie între voi și cu voi în tot lucrul Meu cu voi și al vostru cu Mine, și cu care Eu stau înaintea oamenilor spre învierea și spre înțeleptirea lor!

Puterea sfintei cruci s-o iubiți și s-o lucrați peste voi. Eu sunt cu voi. Mereu, mereu cu voi sunt și nu pot fără voi să fiu, ci pot cu voi, și cu voi voiesc să stau și să fiu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2010